

Ἀνάκτορα Ἀθηνῶν — μεσημβρινή πλευρά

ρούμας, καὶ ἔδωσε δι' αὐτῆς τὴν κώπην ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ. Εἶτα ἔλαβε τὴν ἄλλην κώπην, καὶ λύσας τὴν ἄλλην ἄκρην τῆς μπαρούμας ἀπὸ τὸν κρίκον τῆς πρώρας, προσέδεσεν ὀριζοντίως τὴν δευτέραν κώπην ἐπὶ τῆς πρώτης κώπης, σταυροειδῶς, ὡς κερραίαν ἐπὶ τοῦ ἰστοῦ. Μεθ' ὃ ἔλαβε θερμὸν ἀκόμη ἐκ τῆς προσψάσεως τοῦ χρωτὸς τὸ πάλλευκον κολόβιον τῆς νεαρᾶς γυναικός, καὶ τὸ προσήρτησεν ἐπὶ τῆς δευτέρας κώπης, ὡς πανίον.

Ἡ Διαλιῶ ἔμεινε μὲ τὸ μισοφούστανον, κοντὸν ἕως τὰς κνήμας, λευκὸν ὅσον καὶ τὸ κολόβιον, καὶ μὲ τὰς λευκὰς περικνημίδας, ὑφ' ἃς ἐμάντευε τὶς τὰς τορνευτὰς καὶ κόμπας κνήμας, λευκοτέρας ἀκόμη. Ἐμεινε μὲ τὰ κρίνα τοῦ λαιμοῦ τῆς ἀτελῶς καλυπτόμενα ἀπὸ τὴν πορφυρᾶν μεταξωτὴν τραχηλιάν τῆς, κ' ἐκάθισε συνεσταλαμμένη παρὰ τὴν πρύμνην, βραχυσωμοτέρα ἢ ὅσον ἦτο, μὲ τὸ μέτριον καὶ χαρίεν ἀνάστημα.

Καὶ ἡ αὔρα εἶχε δυναμώσει, καὶ τὸ αὐτοσχέδιον πανίον ἐφρούσκωνε, καὶ ἡ βαρκοῦλα ἔτρεχε.

*

Δὲν ἔγεινε πλέον λόγος περὶ ἐπιστροφῆς εἰς τὸν λιμένα. Πρὸς τί; Ἦτο προφανές τοῦ λοιποῦ ὅτι ἔπλεον «εἰς τὰ πέρα βουνά».

Ὁ Μαθιὸς ἐκάθισε δειλῶς ὄχι πολὺ πλησίον αὐτῆς, ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευρὰν τῆς πρύμνης, καὶ ἔβλεπε τὴν θάλασσαν, διὰ νὰ μὴ κυττάζῃ παραπολὺ τὴν συνταξειδιωτὴν του καὶ τὴν φέρῃ εἰς ἀμηχανίαν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τοῦ ἤρχετο εἰς τὴν μνήμην ἓν ᾄσμα ἐπτανησίου ποιητοῦ, τὸ ὁποῖον ἔπαιξε τόσον μέρος τὸ πάλαι, εἰς ὅλους τοὺς ῥωμαντικούς ἔρωτας τοῦ καιροῦ ἐκείνου, «Εὐπνα, γλυκεῖά μου

ἀγάπη...» κ' ἐνθυμεῖτο τὸ δίστιχον, «Μόνον τ' ἀχνὸ φεγγάρι...» ὡς καὶ τὸ ἄλλο.

Ἔχετε γειά, λαγκάδια, βρουσούλαις, κρύα νερά,
γλυκειαῖς αὐγαῖς, πουλάκια, γιὰ πάντα ἔχετε γειά!

Ἐνθυμεῖτο τοὺς στίχους τούτους, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ τοὺς τραγουδήσῃ. Τοῦ ἐφάνετο ὅτι δὲν ἔχουν πλέον τὸν τόπον των. Τοῦναντίον, τὸ ᾄσμα τῆς νυκτὸς ἐκείνης ἔκρινεν ὅτι ἦτο προσφεύστατα τὸ προσφιλὲς ᾄσμα τῆς Λαλιῶς.

Πότε νὰ κάμουμε πανιά, νὰ πιάσω τὸ τιμόνι,
νὰ ἰδῶ τὰ πέρα τὰ βουνά, νὰ μοῦ διαβοῦν οἱ πόνοι.

*

Εἶχε καθίσει ὄχι πολὺ παράμερα ἀπ' αὐτῆς, τὸσον πλησίον τῆς, ὥστε νὰ μὴ δύναται ἀνέτως νὰ τὴν κυττάζῃ, καὶ τόσον μακρὰν τῆς, ὥστε νὰ μὴ φθάνῃ νὰ αἰσθανθῇ τοῦ θερμοῦ χρωτὸς καὶ τῆς ἀναπνοῆς τῆς τὴν γειτνίασιν. Καὶ ὁμως ἐπιθύμει νὰ τὴν βλέπῃ ἐωσότου ἐξαλίσθῃ νὰ κυττάζῃ πλέον τὰ κύματα.

[Ἐπεται συνέχεια]

Α. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

